

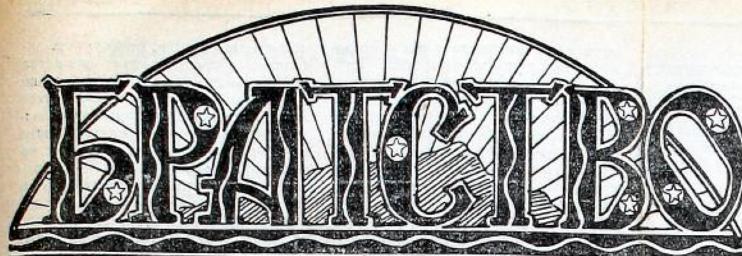
Севлиево, 27 май 1935 год.

## АБОНАМЕНТЪ:

За България . . . . .	60 лева
За странство . . . . .	120 лева
Отдѣленъ брой 2 лева	

Всъки абонати ще получат бесплатно книгата  
„ШО Е ОКУЛТИЗЪМЪ“  
отъ Сава Калименовъ

Адресъ: вък „Братство“, гр. Севлиево.  
Ред. Ц. Калименова



Седмичникъ за братски животъ

## СЛЪНЦЕТО

Що е слънцето, извора на наша животъ? Днесните хора почти не си задаватъ този въпросъ. Свикнали да го виждатъ всеки ден, като нъщо ней-обикновено, задоволени отъ „научните“ обяснения за „горещата маса“, тъ не се спиратъ да се замислятъ по-дълбоко върху това, отъ което произлиза всичко, целиятъ животъ със всичките му царства на нашата земя.

Дори, мнозина биха казали: какво значение би имало за насъ да знаемъ какво е по своята същност слънцето? За насъ е достатъчно ако можемъ да използваме неговите сили, неговата енергия, а какво е то, дали е маса отъ горящи газове или нъщо друго, това не ни интересува.

Но тамъ е работата, че за да можемъ истински и напълно да използваме слънцето, ний тръбва да имаме съзнателно отношение къмъ него. За да можемъ да получимъ отъ него не само това, което получаватъ растенията и животните, но и нъщо по-вече, което съответствува на нашата по-висока степен въ стъблата на еволюцията, ние тръбва съзнателно да го потърсимъ и възприемъ, ние тръбва да се отворимъ за него.

Едно е несъзнателното възприемане на слънчевите енергии, друго е — съзнателното отношение къмъ слънцето, придвижено със една по-върна представа за него. Въ първия случай ние имаме една чисто механическа връзка, въ резултат на която получаваме сравнително търде малко — само механическите енергии на слънцето. Въ втория случай, ние имаме една духовна връзка, при която по-вече или по-малко, се свързваме съ същността на слънцето и въ резултат получаваме много по-вече — получаваме не само механическите но и по-висшите, духовни енергии на слънцето.

Може да получи само този, който желаетъ да получи, които се отваря за това, за което съзнава че му е нужно. Запущения съдъ и затворената въ юркукъ ръка нико не могатъ да получатъ. Така и ние — за да получимъ висшите духовни енергии на слънцето, за да възприемемъ частича отъ Любовта, Мъдростта и величието, които притеежава, тръбва съзнателно да се обрънемъ къмъ тъхъ и, разбира се, да имаме една по-възможност по-ясна представа за източника на живота ни.

Що е, по своята същност, слънцето? Мъртво, горящо кълбо ли, което плува върхъ ефира? Но може ли мъртвото, бездушното да дава животъ? Може ли безсъзнателното да породи съзнанието? Може ли отъ нищото да произлезе нъщо?

Съзнатето не е горящо огнено кълбо, лишено отъ съзнание и животъ, но е сръдище на висши духовни енергии. То е център на висшите духовни животъ. То е седалище на един възвишено, всеобъръщащо съзнание, въ сравнение съ което нашето съзнание е съзнатието на едноклетъчното възто по-отношение това на човека.

То е извора на Любовта и Мъдростта, за които ние тукъ на земята имаме само слаба представа, и на които можемъ да бъдемъ само крайно несъвършени проводници.

Съзнатето не е мъртво и бездушно. То е пълно съ животъ и съзнание. То е обиталище на Същества, непонятни за насъ по своето величие, сила и красота, същества, чието, велика, неизъмъжна и всеобъръщаща Любовъ ние получаваме ежедневно въ формата на сълнчеви лъчи, които съ ни дали живота и които го поддържатъ.

Пламънь

## Аура на предметите

Сpirитистите и окултистите знаятъ, че ние сме обградени отъ една аура, отъ различна гъстота, чието оцвътяване има тясна връзка съ нашето духовно състояние, съ степента на нашата еволюция. Тази заблуда има аура, за които много пъти съмъ ни говорили отмилнатите, е като огледало на нашето развитие.

Тя е често изтъквана и отъ сензитивите, които изпитватъ, въ присъствието на известни лица, едно чувство на задоволство или пъкъ на неприятност, на които не могатъ да се противопоставятъ.

Познавамъ една дама, която, въ присъствието на хора, чийто мисли съмъ проникнати съ материализъмъ, бива обхваната отъ конвултивни вътрешни тръпки. Това явление понъкога е толкова силно, че я заставя да напусне мястото или да се скобува внезапно също, за които разговаря.

Знае се също, че нѣкои предмети също така могатъ да излъчватъ доволими влияния при съществуващи условия, разливайки наоколо съ различни ефекти. Тъхното немедлено или по-бавно въздействие, вредно или благоприятно, е по-

отразява върху нашата психика съ различна сила; то се проявява според степента на нашето противодействие или на нашето възприемчивост.

Това въздействие понъкога може да бъде дотолкова вредно, че да влоши физическото ни здраве и да наруши духовното ни равновесие, ако не вземемъ предпазителни мерки по отношение на тъзи невидими влияния.

Всичко, което съществува въ почвата или на земята, сувори материали или обработени продукти, се подава на психическо проникване, каквито и да бъдатъ формата, гъстотата и изгледа на даденъ предмет.

Има субстанции, които иматъ голъмъ склонност да погълнатъ излъчванията, като напр. водата, памукъ, хартията, които съ отлични акумулятори, притеежаващи различна капацитет. Констатирано е също че всеки предмет запазва до дълго време въ себе си получените излъчвания, макаръ да не получава вече такива отъ същия родъ.

Това запазване на възприетите излъчвания, за нещастие, е по-

## Химни на Слънцето

## I.

При Тебе ида азъ, такъвъ, какъвътъ съмъ,  
О, Слънце златно, Слънце лъчезарно,  
О, мом Родино, състило — жизнедателъ!  
Азъ лъчъ отъ Тебе съмъ, тукъ долу слънцъ,  
Ти мой си Източникъ, незабравимъ и въченъ,  
При Тебе ида азъ, великъ Създателъ!

Лъча си, менъ, Ти въ пространството прати,  
Отъ свѣтло си Сърдце ме Ти отрони,  
Със заповѣдъ велика — да свѣтъ въ тъмнината...  
Азъ, чистъ Духъ, облъкохъ се въвътъ,  
Покорно азъ приехъ туй тежко бреме,  
Но — не забравихъ Те, не паднахъ въ сънъ.  
И зная азъ, познавамъ свѣтлата илъка,  
Презъ синьото небе що води ме нагоре,  
Тамъ, где Духътъ трепти отъ радостта блаженна...  
И виждатъ азъ презъ този просторъ безкрайенъ  
Протегнати къмъ менъ ръцетъ безтълесни,  
На тия, що живѣятъ въвътъ твойта глъбъ свещенна.

## II

Капка отъ огнения елексиръ  
Въ синя лотосъ на небето!...  
Възрастителъ на златното жито,  
О, творецъ на звездния ефиръ!

Въвъ храмъ вселенски Ти свѣтилиникъ си,  
Где, обгърнатъ отъ Твойта свѣтлина,  
Своя въченъ путь съ молитва на уста,  
Следватъ вси планети отъ начало.

О, елмазъ, сияещъ върхъ пустиня,  
Въ бездната на непрогледънъ мракъ,  
Тайна на горящия въ небето знакъ,  
О, предверие на Божъ благодать!

Звукъ отъ музика на сферите небесни,  
Вихъръ отъ лъчи безтълесни,  
О,око свѣтвно въ твърдътъ синя,  
На Твойтъ лъчи свѣта е въплъщение!

## III

Бий Сърдцето на свѣта безспирно  
Въ чудни такътъ на въковеть...  
Бие съ ритъма на въчния покой  
Царьтъ Слънце на седемтъ свѣта.

Разширши се — и въ мигъ пространството  
Изпълнятъ струйтъ  
На творчеството, въ разълиянето царство  
На кръговете звезди.

Падай изъ слънчевата свѣтлина  
Душитъ катъ огньове...  
И давай на земята и навсѫде  
Творчески дни.

А когато то се свие и потъне  
Пакъ въвътъ съвътата глъбъ, —  
То отново струйтъ се връща  
Въ Огъня пречистъ.

И изгасватъ въкове на творчество —  
Къмъ свой Източникъ,  
Слънчеви души, добивайки безсмъртие,  
Отново пакъ летятъ.

Бий Сърдцето на Съста — Слънцето,  
Управлява земния животъ,  
И създава, разрушава, охранява  
Нашиятъ животъ.

## IV

Какъ може да не видимъ Бога  
Въвъ нашата Вселена,  
Где Слънцето сия въ строга  
Хармония блаженна!

Где денонично се разлива  
На творчество въчното чудо,  
Где образи свѣтовни сѫ съсъди  
На слънчевите мисли!

Не Слънцето ли живътъ даде  
На наший Духъ и тѣло?  
И ако то би загаснало,  
Какво съ несъ би станало?

Свѣтъ — това е пъсънта върховна  
На Неговия животъ!  
О, глупава приказка за кълбото  
Отъ разтопени газове!

Не може Башата на живота  
Да биде мъртвавы!  
О, Слънце на вселенския Огньъ, —  
Свидетель на Истината

Нина Рудникова

# Словото на Учителя

## Първите стъпки във пътя на човешкия възход

«Ако не ядете пътъта ми и не пиете кръвта ми, нямаме живот въвчън».

Всички живи същества ядат; и които ядат правилно създрави и красиви. Ако разбереме мисълта на Христос, «ако не ядат пътъта Ми» — буквално, ти няма смисъл. Яде се това, което стои задълъжено, това което е скрито във пътъта. Това е оазис жизнена енергия, която е истинската храна. И Христос именно ня подразбира. Който не приеме тази жизнена енергия, той не може да има живот във себе си.

В физическата съвът за да яде правилно човекът, тръбва главно мозъчната и симпатичната му системи да бъдат добре устроени, и да се намират във хармония, да не си противодействуват. Възкултенът смисъл яденето не е само един механичен процес, но и е вътрешно съгласуване на енергии, Или, казано на другът език,

**тръбва да имаме любов къмъ хората.**

Щомът нямаме любов, щомъ не обичаме храната — не я яхте, защото тази храна носи най-голямата отрова. Това е единът проблем, които учениците за във бъдеще ще докажат по опитен път. Отровата разрушава организма и препятства на творческия процесът да организира формите.

Сега хората когато ще правят една къща събарят старата. Но изкуството е да не събаряш старото и да изградиш новото. Азът ще се постарае безъ да събаряш града.

Съвременните хора говорят за достойност. Но във какво седи човешкото достойност? Достойността на човека седи най-първо във неговата права мисъл, във неговата честност и доброта. Това създава основни качества, които отличават човека. Има и други, но за сега тези излизат. И всички човекът, който руши вашето добро, той не може да бъде добро човекът за васът. Всички човекът, който руши вашата честност, не е добъръ за васът, и който ограничава вашата права мисъл, не е добър човекът за васът. Това може да го имате като максима за себе си. Защото при днешното състояние на развитието, нъ-

ма единът общът морал, които да е единакъв за всички. Във свътта нямаме общът морал, тъй както го разбираят хората. Има единът морал, които е специфичен за всъко едно същество. Ако единът учение, ако единът морал съгражда човешки мисли и чувства, той е прав, ако не съгражда, а руши човешкия организъмът и човешките чувства и мисли, това учение не е право. Възсъграждането на мисълите има три степени — да се създаде правилно формата на мисълите, да се създаде съдържанието на тази мисъл, и да се създаде смисълът на тази мисъл, нейното бъдеще и значение, онова, което може да извърши тази мисъл. Защото всъка мисъл, която приемаме или изпращаме, има пряко отношение къмъ нашия живот. И не считайте, че вашият живот е отдаленът от живота на другите. Вашият живот е една капка от общия живот. Тази капка, когато и да е, ще се върне във общия живот. Но не считайте че като се върнете във Общото ще изгубите вашето съзнание, както мислят нѣкои. Не само че нѣма да го изгубите, но и ще припаднете нѣщо на вашето съзнание.

Много е трудно за хората създаването на противоречие от един и същи мисъл, като допуснемъ, че растенията мислят по-правилно от насът. Фактът, че тъж сън готов да се покърти във благото на другите, ни показва, че тъж мислят по-правилно от хората. Но тази мисъл не е плод на тъжното лично съзнание, а е космична мисъл, която ги ръководи. Като изразители на тази космична мисъл, тъж казват — ако не ни ядат, нѣма да можете животът във себе си. И живота на човека тръбва да започне от морала на плодните дървета — да бъдемъ готови се жертвуват за другите. И каквито качества има във плодовете, да ги има и във хората, по-добро от това нѣма. Като употребяваме плодо-

вътъ за храна, постепенно ние придобиваме тъжните качества. Тръбва да имате морала на черешите — да бъдете червенички и сладички, да бъдете подобни на ябълки, круши, сливи и пр. А всъки единът моралът извънка онова, което е във природата, не е никакъв моралът. Всички хора се говорят за моралът и право, а живятъ във безправие. Във съвременната култура повидимому има право, но във същността хората живятъ във безправие. А безправието, във което живятъ хората, деформира тъжните тела и тъжното лице и затова тъж изгубватъ красотата си.

**Красотата във свътта е изразът на правата мисълъ,**

на честността и на доброто. До като човекъ има една права мисъл, той е красивът. Човешкото лице и тѣло е построено на една органическа геометрия, която е изразът на правата мисълъ. И тръбва да се изучава тази живя геометрия, за да се доберемъ до живота знание, да познаемъ нормалния здравия човекът. А сега хората изучаватъ болезнените състояния, признания във организма и искатъ да дойдатъ до познанието на човекът. Съ изучаването на патологичните състояния нищо не може да се допринесе. И патологията не е наука. Според менът и медицината не е наука, криминологията не е наука, картикутурството не е изкуство, и акторството не е изкуство. Че като отъвътъ във къщи? Всички човекът играе една роля във свътъ, или по-право казано — замества една служба във свътъ. Най-първо тръбва да вземете службата на единът човекът, който има права мисълъ — да знаешътъ въдаденъ моментъ, че това направление, във което мислишъ, е право. Не се спирай само върху една посока. Може да вземете каквато и да е посока, важно е твоята мисълъ да е права, а болезненото състояние е отклонение от правата мисълъ. За примеръ и във геология има патологични състояния на земята. Пречупването на пластовете е патология. Тръбва да се възстанови първоначалният строежъ на земята и да откриятъ какви съ билни причини, за да се огънатъ пластовете. Защото тъжните пластове природата не ги създава огънати, а други причини във последствие ги огънха. Било е време, когато на земята не е имало никакви пречупени пластове и пократа на земята не е имала никакви плюнини, повърхността на земята е била като гладка топка и на нея съживели най-разумните хора във свътъ. Ше попитате

защото колкото е по-плъстиченъ, толкова по-добъръ проводникъ на живота ще бъде, и по-вече ще живе и ще има по-голями придобивки. Но за да успея да живея, човекът тръбва да работи сън-силини и способности, като постепенно развива и другите.

За да развиватъ способностите си, никога не влагайте във себе си, каквато и да е отрицателна мисълъ. Тъже дойдатъ. Азът не говоря за нова, което ще дойде до вашия умът. Мислите съкето прелетни птици и като мухи, тъже си хвърлятъ около васъ, но не ги оставяйте да свиятъ гнездо на вашата глава. Не оставяйте една отрицателна мисълъ да се заслели във вашия умът. Изхвърлете я.

**Дръжте всички отрицателни мисли вънка от ума си, защото тъжността една проказа и за ума и за тѣлото.**

Дръжте във ума си положителни идеи, защото тъж имать динамическа и творческа мощ и ще ви свържатъ съ разумните същества във космоса, които ще бъдатъ една благоприятна съръда за

Нина Рудникова

## КАКЪДА ИЗПОЛЗУВАМЕ СЛЪНЧЕВАТА ЕНЕРГИЯ

Всички ний сме граждани на Космоса и като такива имаме право на всички негови богатства, които щедро се изливатъ къмъ насът изъ неговите недра; но да се ползваме отъ тъжните богатства ний не умътъ. Ний сме подобни на дететодринача, около което се сипе злато и близо до него има много магазини, пълни съ всъкакви вкусни нѣща за ядене, но то не знае, че тръбва просто да вземе отъ златото и да си купи каквото поиска, във паче отъ гладът; или още: подобни сме на човекът, заключени във тъмен погребъ, съ закръти прозорци и врати. Той се оплаква, че е във тъмнина и че нѣма въздухъ; но не е ли по-лесно да отвори вратите и прозорците и да се разтвори във окръжаващия ни свѣтъ? Ний сме заключени във погреба на нашите дребни лични грими и се оплакватъ, че нѣмаме радост, нѣмаме сила, нѣмаме възможност да бъдемъ щастливи. А нужно е само да отидемъ да отворимъ вратите и прозорците и да се разтворимъ за окръжаващия ни свѣтъ; въ него ний ще намиримъ достатъчно свѣтлина и въздухъ и възможност да бъдемъ щастливи; но за това тръбва да проявимъ инициатива; ето ний е дотегнато да стоимъ във тъмния погребъ на дребниятъ грими, то инициативата ще

родиши? Но, разбира се, съзнанието на Сълънцето толкова много превъзхожда нашето съзнание, че за насъ не е възможно да го познаемъ съ нашето обикновено съзнание.

Безграницни съ даровете на Сълънцето, но ний умътъ да използваме само много малка част отъ тъжните, затова, защото не познаваме действителността и качествата на тия дарове, а това, което познаваме, ние не можемъ напълно да използваме.

Даровете на Сълънцето се проявяватъ по три пъти: първо, Сълънцето изливатъ огромни потоци жизнена сила, даваща животъ, здраве и условия за развитие на организма; второ, психичната енергия, която обуславя психичната животъ на съществата, живота на мисълите, чувствата и волята, и трето, Сълънцето ни изпраща своите духовни еманации, обуславящи нашите религиозни и нимули. Всичко това ни принадлежи, всички тъжните богатства съкже наше законно достояние, нѣщо повече, никакъв и специаленът спарт на използване и преработване на даровете на Сълънцето. Тъжните енергии се намиратъ във нашето собствено тѣло, начицатъ се нервни центрове и създаватъ приспособени за възприемане и преработка на всичките три вида слънчеви излъчвания. Нуждено е, ний-после, да престанемъ да затваряме очите си и да използваме тъжните апарати и несмет-

ните богатства отъ здраве, бодрост, сила, власт и знание, които се получаватъ чрезъ тъжът огнището на космичния животъ — Сълънцето.

1. Да започнемъ съ първата проява т. е. съ използването на жизнената сила на Сълънцето. Главниятъ апаратъ за възприемане и преработване на жизнената сила е нашиятъ „Plexus Solaris“ или слънчевиятъ възелъ; той се намира подъ диафрагмата, малко надъясно. Сънчевиятъ възелъ — това е акумулаторъ и разпределителъ на жизнената енергия във нашия организъмъ. Още състоянието на този център зависи отъ нашето физическо състояние, нашето самочувствие, нашето здраве, нашата жизнедобъръстъ. Всички отъ васъ, наявно, е забележалъ, че въ присъствието на нѣкого човекъ вие ставате по-весели, животъ въ съвършенъ по-лекъ, че той носи съ себе си оживление и радост; това е защо: искренниятъ слънчевиятъ възелъ е изпълненъ съ живото-твърдяща сила на Сълънцето и я излъчва на другите; обратно, има хора, които действуватъ угнетително, предизвикватъ скуча, съ тъжът е текъж да се говори, съ тъжът със изморяване; у тъжните хора слънчевиятъ възелъ е съществено ослабенъ и недоволни отъ земята. Защо? — По единствената причина, че дошло едно същество отъ друго място, и направило една малка бразда на земята, и отъ тамъ насети, тъжъ като видели тази бразда, напуснали я всичките. И тогава новоиздълътъ същество почнали да правятъ още бразди, докато дошли и други същества, които съвсемъ огънели земята. И тъзи, които съ огънели земята, не са били прости хора. Има нѣщо останало отъ това велико минало във време когато почватъ да се изявяватъ бразди по членото. И като се набръчка членото, казватъ, че човекът станалъ много уменъ. Първоначално човекът не е билъ тъжъ като сегашния. Сегашния човекъ е само подобие на първоначалния. Първоначалниятъ човекъ билъ тъжъ пластиченъ, че като го срещнешъ единъ пътъ във една форма, втори пътъ нѣма да го видишъ съвсемъ измѣненъ. А сегашния е крайно непластиченъ и си стои все във една и съща форма.

## Аура на предметите

(Продължение от 1-ва страница)

силно когато психичната баня е имала повече земен характер. И това е във времето понято тъй като всъщество влияние търси благоприят на сърда, подобна нему.

Физическите материали, поради това, отлично впускат в себе си нисшите влияния, мислите и желанията, които имат за основа земното привличане и поради това са лишиени от идеал.

Клетките на човешкото тъло, развиващи се непрестанно, поради способността им да се изместват, представляват отлична щачка за култивиране на тия външни влияния. Това не е защото външната може да са засилили тъкното размеждяване, но защото способността им за асимилация позволява постоянно наструпване на окултните сили от даден вид.

Последните се групират във компактни маси на различни места по тълото и обгъръщат сърцето като покривало, съ различна окраса, съответстваща на душа на неговия носител.

Тази склонност към гостоприемство на нашата тълесна организация е едно благо, когато се касае до излечаване, които носи сърдечни болести; но тя става една опасност, когато имаме работа съ сили, които имат ложни влияния.

Всички болести, които ний понасяме, произлизат от едно от-

васъ, която ще ни помогне да се подигнете по-високо във вашето развитие. Въззванието мисли и бла- городни чувства са живата храна, съ която тръбва да се храним.

Възядено се образува една вътрешна връзка. Не може да се образува една нормална връзка между двеста сили, ако нима взаимна обвънка между тях. Обърнатата е вече живата храна, за която говори Христос. И ако не можете да възприемете мисълта на онзи, който обичате, и ако не можете да възприемете неговите чувства и да ги асимилирате, и ако той не може да възприеме твоите мисли и чувства, вие давате не можете да направите връзка.

Най-първо Христос казва: „ако не ядете плътта ми, нямаме да имаме живот в себе си.“ И после „ако Отецът ми възлюби, и както аз се храни от Любовта на Отца, и аз искам да стана за вас една храна, за да възбудите и вие вързка съ Бога.“ И като почнем да живеем като Христос, и ние ще бждем една храна за другите.

21. IV. 1935 г.

Ний можем да развиваме слънчевия възел чрез съзнателно впускане в него на слънчевите лъчи. Това впускане на слънчевите лъчи става посредством дишането: чрез дишането ний получаваме най-голяма приток на жизнена сила и без този приток на жизнени сили ний не бихме могли да живеем повече от няколко минути. Поради това тръбва да обрънем особено внимание на нашето дишане. Дневното човешко дишане е неправилно: хората са изгубили връзката съ космичната живот, тъкмо изгубили съзнателното на космичното граждансество, затворили се във тясните клетки на личните преминавания и като че лакът се откъснали от ритъма на мириената живот. Космичната ритъмът върви в четворенът такът: пролътът се смърмява от лътото, лътото от есента, есента — от зиците; утробата се смърмява от деня, деня от вечера, вечера от нощта; всъщество живо същество се ражда, живее, умира и навлизва във след смъртното състояние — навъкъде се съмнява един с друга тия четири фази. Със този четворенът ритъмът тръбва да дишаме и ние, за да се хармонираме съ космичния ритъмът, защото самото сме във хармония съ космоса, ние можем да възприемаме неговите дарове.

Седнете във удобно кресло, въздобре пръстите си, преди да сте се

слабяване на нешата психична същност, причинено от действието на тези скрити сили, за нещастие неподозирани.

Естествено е, прочие, да се предпазим от влизания, които могат да ни повредят, и да имът се противопоставим.

Ако ние знаехме да се предпазим от влизания сърди, ако ний избягваме гръжливото и притежанието на нима, чието лошо влияние е сигурно, ако бихме могли да си служим съединение във психична инфекция, ний бихме запазили спокойствието си и до голема степен бихме се освободили от влиянието на тия зловредни токове, които обливат нашия организъм и се стремят да нарушаат нашето вътрешно равновесие.

Разкриването на Тутанкамона е още търди близко до насъ, за да можем да оставим без внимание полемиките, които са започнаха по поводът мистеризът на умирания, последвали отварянето на саркофага. Египтолозите, които са осъмляха, във името на науката, да насилят много въвковата грбница, загинаха един след друг.

Лордът Карнарвонъ, който доби славата на откривател на гробницата и който организира разкопките, бил първия жертва, после наследникът му, членът на семейство Радклиф, бывши фотограф; Рихардът Бетър, секретарът на Картеръ; лордът Уестърби и други още.

Неподствено след влизането на първия египтолог във гроба, и във продължение само на няколко години, всички търпели преминаването на смъртта по единът прогатен начинъ.

И по тоя поводът, бил припомнен историята на една мумия от Британския музей, която надари във съмъртта всички, който имаше работа съ нея. Принудени биха да я отнесат на специално място, где никой да не може да я види, стражувайки се от нови нимащества случаи,

Не много въроятно, че тукъменно починалия, както мнозина търдят, е този, който си отмъшава за това, което счита като осъвернаване на гроба му. По за вървяне е, че нови въплъщения са последвали и съзиждали вързки между мъртвите и мумифицираното тъло; но ние тръбва да имаме предвид, че едно голъмо количество излечивания е затворено при смъртта във гробницата, като

результатът на магичните заклинания на жреците. Вредносният динамизъмът, акумулиран чрез тия процеси, се е запазил до нашият дни поради свойството на предметите да акумулират психичните еманации.

Наблюденията, направени при проучването на тези явления ни показват преди всичко, че мястото, което обитаваме, съществува е без значение. Азът съм чувствувал, на известни места, впечатлението като че ли църквата обхваща от едини особени тръпки; единът вид ширене произвежда лека реакция върху епидермата и, без да ни най-малко да разбирамът причината или да чувствува и най-малкия студът,ожажда ми настъпващо. Тя имаше вид на „кокошче месо“, нощо което показваше, че контакта, който азът почувствувахъ, имаше единъ реален, осезаем ефект и, следователно, единъ също така реална природа.

По-нокъга това явление биваше локализирано например във една ръка, въвсто да бъде общо.

Ний знаемъ, че хората, които живеят във единъ домъ, водят със себе си своя обикновен антураж т. е. цяла група духове със тъхни характери, или пък съзвързани съ тяхъ от миналото. Но нокъга тези починали, неизвестно защо, остават във дадено обиталище след като другите лица съ излизат от тамъ.

Тези същества, добре или зле настроени, представляват единъ от най-важните фактори, създаващи аурата на дадено място.

Духоветъ на хората, които съ живели някога във едно място често го посещаватъ; тъкъ съ втори източник за промъни в аурата на мястото, във които живеятъ.

И единъ трети фактор се наима също: това съ излъчванията от различна гъстота, на тези, които току что цитирахме, и които се преплитатъ съ излъчванията на настоящите обитатели. Цълата тази психична амалгама действува по такъв начинъ на посе-

тителя или обитателя, че може да се каже, — всъбъдъвашъ на едно здание има своя психична живот, който влияе върху съществата, които обитаватъ тамъ.

Естествено е, че работата несъ ограничава само да тукъ; мебели, всъбъдъвашъ книга, книга, се проникватъ и напояватъ съ радиациите, възприематъ мислите, съ толкова голяма сила, колкото тъкъ съ по-мощни.

Тези предмети съ, прочие, въ зависимост отъ проявяватъ, на които съ били свидетели, проводници, отразяващи същите тия чувства и мисли.

Специално книгите иматъ своя собствена живот, толкова е интензивенъ въхътъ на влиянието, останти на тяхъ, особено на тия, които минаватъ отъ ръка на ръка и съ четени отъ много лица.

Хартията е добър акумулатор на излъчванията; също така тя е чудесенъ резервuar, които задържа чувствата на тия, които ги четатъ, също както и тъкъните реакции, възвишили или посрещвани.

Предъ видъ на това, ясна ни става опасността, която се съдържа във употребата на книги, купени „оказанъ“, или взети отъ обществени библиотеки, когато тъкъ съдържатъ пикантни, чувствени описание или съ проникнати отъ сектантска нетolerантност, защото тъкъ съ напоени съ порочни, страсти мисли или такива на умръз, произходящи отъ всички тия, които предъ това съ ги чели.

Често дори, само при набързото преглеждане на заглавията на изложението отъ букинистични книги, биваме обхванати отъ внезапно вълнение, смущение, явяващо се като следствие на радиациите, на влиянието, които съ излъчватъ отъ тъкъ. Ако ги вземемъ върху, действието е още по-силно.

Това особено чувство, което изпитваме при контакта съ тази осквернена хартия, е най-добрия свидетел за нейната вредност.

Жоржъ Гонзалесъ

## За нистинарите

Както на мозина е известно, всичка година на 3 юни, празникът на Константин и Елена, вътре вързаните със Св. Въргели, Малко Търновско, ставатъ голями тържества, придвижени съ игра върху огънь, вътре във която взематъ участие т. е. нистинарки, специално подгответи жени, които играят върътъ на безъ да иматъ карвено и да било време или пъкъ да оставятъ нѣкакви следи отъ изгаряния по тълото имъ.

Редовната всъкогодишна игра

на нистинарите, която става предъ очите на всички, е една огулищителна пълѣница за тези, които мислите се за много учени, мислите често познаватъ законите на природата и живота, отричатъ всичко „чудесно“ и всичко „свърхестествено“.

Наистина, нищо чудно и нищо свърхестествено не съществува въ природата частно въ живота на човека. Съществуватъ само непознати намъ, непознати на официал-

въ себе си сълънчевите лъчи, които даватъ сила, бодростъ, здраве и пр.

2. При задържане на въздухъ: „сълънчевите лъчи проникватъ всички пора на мои организъмъ и го обновяватъ.“

3. При издъшването: „азъ издъшвамъ изъ себе съ жизнена сила за благото и радостта на всичко, което ме окръжава.“

4. При прекъсване на дишането: „азъ отключвамъ въ сълънчевите лъчи.“

Разбира се, ний добре е тези упражнения да се правятъ по възможност на чист въздухъ подъ лъчите на сълънцето, но това е възможно само през лътото, през зимата, въ мразовете, това не може да става и затова дишането трябва да става въ добре проветрено на стоя.

При такова съзнателно въздушване на жизнената сила във всички пъти получаватъ много голямо количество отклонение при обикновеното дишане. Външното на съзнателното дишане, съзнателното издаване на сънчевите лъчи, които се извършватъ във въздушните издиши и въздиши, са съзнателни дишанета, при които всички дыхателни упражнения вие още не сте почнали да чувствувате въ себе си сълънчевия възъл, то употребите следният методъ за неговото развитие: бавно въздуш-

ватъ въздухъ, а при задържане на дишането отпускате запаса отъ въздухъ въ коремната кухина, следъ това относно го подигнете къмъ въхъовете на бълтъ дробове, после пакъ го снемете, и така нѣколко пъти, следъ което бавно го издъшвайте; това упражнение не ще занеси сълънчесъ да даде резултати.

Последната отъ изпълненията на сълънчевия възъл е съзнателната сила на сънчевиците, която във общото по-външните на стъпените на жизнената про-цесъ, въ темпа на вашата работа, въжизнерадостта, въ отслъжването на чувство на умора, въ по-лесно понасяне на житейските незгоди. Сълънчевият възъл е не само акумулаторъ, но и разпределителъ на жизнената сила на нашия организъмъ; чрезъ съзнателно въздухово привеждане на жизнената сила отъ него къмъ нѣкоя органъ въ вашето тѣло, въи можете да усилите дейността на този органъ, да го закрепите, а въ случаи на болестъ — да го излъкувате. Деятелността на нашите органи зависи отъ съответните нервни центрове, и затова е извънредно важно да засилите тези центрове чрезъ съзнателно привеждане на жизнена енергия отъ сълънчевия възъл.

(следва)

Изъ сп. „Окултизъмъ и Йога“ кн. 4

нитѣ учени сили и закони, сѫществуватъ неизследвани свѣтото, сѫществуватъ явления, факти въ живота, които обръщатъ надолу съ главата всички кристализирани научни съвѣщания, на които обикновено се гледа като на безсъмнени, доказани, очевидни истини, като на ненарушими научни догми.

Огньтъ изгаря, казва науката, а ежедневниятъ опитъ на всички хора показва сѫщото. Въ това не може да има никакво съмнение. Но ето че има случаи — и то не единъ или два случая, но такива, които ставатъ само веднажъ или на едно място — има случаи, които ставатъ на много място и много пъти, редовно се повтарятъ, когато този законъ — че огньтъ изгаря и нарасна вреди на човѣшкото тѣло, не действува.

Нистинарството не е ограничено само въ България. Подъ различни форми, отъ незапомнени времена, то е сѫществувало и сѫществува по много краища на земята. Въ Индия, въ нѣкои отъ полинезийските острови, въ островите Фиджи и т. н. и днес сѫществуватъ подобни обичаи, макаръ и въ по-друга форма. За възможността човѣшката организъмъ да се противопостави на разрушителното действие на огньта знаемъ още отъ Библията — случаи съ хвърлените въ огнената пещи младежи, които излѣзли отъ тамъ невредими.

Възможно ли е това нѣщо? И, какъ, по какъ начинъ става то? Какъ може да каже по това нащата многознаночна наука? Какъ може да бѣдесупердиранъ единъ природенъ законъ отъ човѣшкото желание и воля?

Въ връзка съ тия въпроси ще дадемъ единъ цитатъ за подобенъ случай, отнасящъ се до настоящите:

С. К.

то време, когото вземаме отъ статия „Свѣтлината на Метохия“, въ бр. 4 на „Окултизъмъ и Йога“:

„...И единъ такъвъ „страникъ“ мистикъ, въ загълхностъ на Метохия (областъ въ Южна Сърбия) побѣляла отъ годините, беше и скромнъ седемдесетгодишъ дервишъ, държавъ въ старческите си ръце разплани въглища, всѣкидневно поучаваше свое-то пастъ:

„Запалете огнья на сърдцата си съ пламъкъ на Духа и нека не-видимия жаръ на сърдцето биде равенъ по сила съ всеизгарящия жаръ на разпланилъ въглища... И тогава вий ще вземете горящите въглини, ще ги сложите на ръката си и тѣ нѣма да ви причинятъ болка, никошо ще обгорятъ ръката ви, защото огньтъ на више-то сърдце ще е единакъвъ по сила съ тоя на горящите червени въ-глици...“

Ето разгадката, ето отговора на тази тайна. — Силата на Духа, вътрешниятъ огньъ на сърдцето, съ, които могатъ да се противопоставятъ на физическия огньъ и да го направятъ невредимъ. Когато въ човѣка пламне вътрешниятъ огньъ, то никакъвъ външенъ физически огньъ, никакво външно страдание не може да го засегне. Той е надъвъзично това, той е невредимъ и неподобенъ.

Таявва е силата на Духа. Таявва е неговото естество. Той е надъвъзично и е по-силенъ отъ всичко. За него нѣма прегради, нѣма препятствия, нѣма нищо, което е да го спре.

Тази е великата истина, за която свидетелствува вѣкове подредъ, както нистинарството, така и подобните случаи, като този, който току що цитирахме.

С. К.

Интересътъ къмъ нистинарското хро-отъ година на година все по-вече съ-засилва, освенъ на насъ, и въ чужбина. Въ съвремието на Българи (Булгари) се превъз-гли пригответъ за доброто посрещане на гости. За тия години се очакватъ достъпътъ много посетители на учени и отъ чужбина кореспонденти на чу-жиди вестници.

Споредъ както съобщаватъ, бебе Ну-на се отказалъ вече отъ нистинарското хро- и е предала своите изкуства на дъщеря си, която, както е известно, мината година за пръвъ пътъ се появи на огнения танецъ.

За да се даде възможностъ на по-голямъ брой лица да видятъ тия чудно-възможни игри, Главната дирекция на жъл-тениците е наредила съ окръжно до всич-ки гари, че по случаи игрите, на лицата, които заявяватъ, че пътуватъ по този случаи, да се издаватъ отъ 27 до 30 май т. г. включително по единъ билетъ по цѣлата такси на родовата тарифа до гара Бургасъ, недалечно даги-ранъ на гърба съ датникъ гаровъ печатъ който ще важи и за връщане отъ 3 до 6 юни т. г. вкл., следъ като биде-датиранъ отъ лицевата страна въ гара Бур-

гасъ.

La rego enim. Malvesta, malpura cambre. En unu angulo malnovaj suačojo. La homo estis Suisto. Anstataj sejo es-pondis.

— Kiu kantis demandis la rego.

— Mi, kara sinjoro.

— Kial vi kantas?

— Ĉar mi estas gaja.

— Kial vi estas gaja?

Post mallonga pripenso la Suisto respondis.

— Gaja mi estas, ĉar mi estas felicia.

La rego ekremis. Jen apenaun li trovis felian homon. Sed tiu ĉi homo estis malriĉa, malpura. Kaj pro tio an-kaŭ la ĉemizo estis malbona kaj malpu-ra. La rego hezis momente sed kiam li rememoris, kiel malfacile li trovis tien felulon, li diris al li: Nu, kiu ajan estu la homo! Kia ajan estu la ĉemizo. Mi prenus ĝin. Kaj li eltris ĝi sia pozo la monujon. Metis sur sian maniplaton multajn monerojn kaj diris al la suisto:

— Mi donos al vi tiun monon, se vi vendos al mi vian ĉemizon.

La suisto ekrigardis la monon, poste ekrigardis la region kaj respondis;

— Mi bedauras, sed mi ne havas ĉemizon.

### KAPRIDO KAJ LUPO (fablo)

Juna kaprido staris sur alta muro kaj rigardis ĉirkaŭen. Dume preterpasis lupo kaj la kaprido insultis ĝin per mo-koj paroloj. La lupo diris: „Ne vi mo-kes min, sed la alta muro, sur kiu vi staras“.

Lessing

### Gramatiko

1. Наставката **er** показва вѣтка отъ единичнитѣ, мелкинѣ частици, елементитѣ, отъ които се състои едно цѣло. Напр. sablo pѣsъ, sablo pѣsъчинка; pedo сїнъ, pedo сїнъчинка.

2. Съ наставката **ing** се образуватъ имена на предметъ, въ който се вкърва звѣрътъ крайната частъ на другъ пред-метъ. Напр. kandelingo свѣщница, glavino-но ножница, cigaringo цигаръчикъ.

3. Наставката **esir** означава нача-лничъ; командентъ на това, което изразя-ва коренътъ. Напр. urbestro градоначал-

## Гжесеница и пеперуда

(басня)

Гжесеница лакомогризяла листа-та на черничево клонче. На сѫщо-то клонче долетѣла и Пеперудата. Деликатно стъжната, красиво из-правила крилцата си и съ особно значение подвигнала пипалцата си, което било твърде утивъ поздравъ къмъ Гжесеницата. Последната съ пълни уста ѹ отговорила и бързо я запитала:

— Ти, Пеперудче, право ми ка-жи, но бѣше ли нѣкого като мене? Не пълзеше ли и ти по корема си?

— Да, сѫщо като тебе бѣхъ и

точно така лакомо унишожавахъ

листата на дърветата.

— Ами какво направи, та ти из-никнахъ тѣзи хубави крилца? За-то чи порастнаха дѣлги крачката и толкоъ красиви пипалца?

— Отказахъ се отъ лошиятъ си навики и пожелахъ шарени крилца, дѣлги крачка и красиви пипалца. Сетне запостихъ съ молитва до като получихъ всичко това.

Чрезъ воля дарба се развива-ва и форма хубава, красива.

Но въ посты се волята калия, въ молитва Господъ одарява.

Дѣдо Благо

## Курсъ по Есперанто

### Deksesa leciono

Mono — monero: ĉeno — ĉenero; kandelo — kandelingo; glavo — glavingo;

### VINTRA FABELO

Vintra vespero. Ekstere negas. Flugas en la aero blankaj delikalej ngeroj kaj falas sur la teron. En lia cambro estas varme. Sur la tablo en malnova kandelingo brulas kandelo. En la fajrujo ekflamas malgranda ligneroj kaj kun krakelado ekflugis fajferoj alteren la kamentubo al la dielo. En la mistera si-lento de la nokto mia avino komencas vintran fabelon.

Iam v. vis rego potencia kejrija. Lia rego estis ie malproksime trans multaj maroj kaj montoj. Kiel regnestro, la rego havis kaj povis ĉion. Tamen man-kis io al li. Tie estis la felico. Li ne povis acci g n per mono són konkeri g n per sia armeo. Li ne scis, kizmaniere li trovos la felicon. Lin kunkovis la estrojn de siaj provincoj, ciuj regim-en-stroj. Ciuj urbestroj kaj multaj saguloj kaj petis de ili konsiloj: kie li trovos la felicon. Neniu scis. Ĉlu diris pri si, ke estas malfeliĉa. Nur unu malriĉa sagulo scilis la sekretone de la felito. Li diris al la rego: „Via mosto, por trovi la felicon, vi devas serci en via regno homon, kiu diras ke estas felica. Kiam vi trovos lin, atetu per iom da mono lian ĉemizon, dormu en ĝi nokton kaj la morga an matenon vi estos felita.“

La rego estis kontenta pri la konsiloj kaj delikaj ormoneroj al la malriĉa sagulo. Rapide li preparis sin por la sercado. Kelkaj oficiroj akompanis lin. Multaj tagojn kaj noktoj vetaris la rego, en multaj urboj kaj vilajoj li es-tis, kum multaj homoj li parolis, sed nenie li tio visis felican homon. Uru nokton la rego mearsis sola en la randa kvar-talo de la urbo. Estis melfrue. Cie on vidis ke la kvartalo estas malriĉa; malbonaj domаj kaj kobeloj. Ciuj dormis. Subite la rego rimarkis, ke unu fe-nestiro lumas. Li proksimiĝis. Malgranda ĉambra. Interne kantis lu. La rego ekfrapsis la pordon. Aperis homo malgra-sa, nudpleda sed, kun rideto sur la vizago.

— Bonvolu interneni! Invitis la mal-jiculo,

## НАШЕТО ЗВЕЗДНО НЕБЕ

Отъ Проф. Йорданъ Д. Ковачевъ

съ множество картини, карти за нашето небе презъ отдѣлнѣтъ месеци, две отдѣлни цвѣтни картини и следното съ-държание:

Предговоръ I. — Видимото движение на небеснитѣ свѣтила. Особености въ движението на планетите и на Слънцето. Видове не-бесни свѣтила: 1. Слънце и планети, Меркурий, Венера, Марсъ, Юпитеръ, Сатурнъ, Уранъ и Нептунъ. 2. — Зездитъ Звездни величии, свѣтъ на зездитъ, промъни въ блѣсъка на зездитъ. 3. — Зездитъ куполъ: междливости и времени свѣтила. Падащи звезди. Комети. Ориентиране по небето. Съзвездия: Голѣмата мечка, Малката мечка, Драконъ, Жирафъ и Цефей, Касиопея, Андромеда, Триглавъ и Персей, Возачъ, Рисъ и Ловийски кучета, Космитъ на Веренина и Воловата, Северна корона, Херкулесъ, Змия и Змееносецъ, Лира, Лебедъ, Лисица и Стреле, Орелъ, Делфинъ, Младенъ конъ и Пегасъ, Орелъ и Телецъ, Близнакъ, Ракъ и Левъ, Девица и Везни, Скорпионъ и Стрелецъ, Козирогъ и Водолей, Риби и Китъ, Еridanъ, Орионъ, Голъмъ куче, Малко куче и Хидра, Южни риби, Единорогъ. Народни повѣдия за небето и свѣтилата. Звездни карти: ежемесечни и за дветъ небесни полукульби.

ЦЕНА 25 ЛЕВА

## ЖИВОТЬ НА ЗВЕЗДИТЪ

отъ Проф. Йорданъ Д. Ковачевъ

С 18 ФИГУРИ И СЛЕДНОТО СЪДѢРЖАНИЕ:

Предговоръ. Лжитъ на свѣтилата. Основитъ на спектралния анализъ. Устройство на атомъ. Спектръ. Развитие на зездитъ. Проникъ на зездитътъ топлина. Определение температурата на зездитъ. Разпределение на небеснитѣ свѣтила изъ пространството. Разстояниета до зездитъ. Движеніе и голѣмини на зездитъ. Зездитътъ вселенни. Нашата звездна система, заключение.

ЦЕНА 18 ЛЕВА

Доставяте се отъ редакцията на в. „Братство“